

ningsmedaillen blive dem tildelt, medens den slot bliver kastet ud rundt omkring her ved Byen, hvor man har Faren for Dje. De Folk burde være nogenlunde beskyttede i deres Alderdom. — Ja, jeg vil nu sige, man skulde helst begynde at beskytte dem i deres Manddom, og jeg for mit Vedkommende ved, at jeg forskellige Gange har tilladt mig at henvise Indenrigsministerens Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at vi fik anstændige Havne paa Vestkysten. Jeg vil saaledes minde om Nymindesag, hvor vi gav 60,000 Kr. der, som Finansministeren plejer at benævne det, ere blevne kastede ud af Binduet i Stedet for at anvende den fornødne Sum der, hvor det kan lade sig gøre at skabe en Havn, som man ikke alene kan sejle ud af, thi det kan man nok lave, men, hvad det kommer an paa netop for hele Befolkningen, er at faa et Løb, som man kan sejle ind ad igen, og som man ved ligger paa det samme Sted om Aftenen, hvor man forlod det om Morgen. Et saadant mangler, og det kan staves, men det har man ikke Dje for, thi det er vigtigere at lave Fæstninger og andet Gøgl, end det er at faa noget, der er til Nytte og Udvikling for Befolkningen!

Formanden (Høgsbro): Det er dog for stærkt et Udtryk, det erede Medlem der brugte om Fæstningsværkerne.

Forlagsstilleren (Bluhme): Altsaa mit Forslag gaar ud paa, at de Folk, der have gjort sig fortjente af Fædrelandet, og som have erhvervet sig Anerkendelse af Hans Majestæt Kongen ved at hædres med Redningsmedaillen, skulle derigennem have sikkert Krav paa, at deres Alderdom er nogenlunde sikret. Det Forhold findes i andre Lande, at Folk, der faa Dekorationer, samtidig faa Tilsgagn om Understøttelse for kortere eller længere Tid. Vi have ogsaa noget tilsvarende her til Lands i Militæretaten, og naar det kan lade sig gøre i Militæretaten, hvorfor kunne vi saa ikke gøre det her over for den Slags Folk og sige, at de, som have gjort sig værdige til Redningsmedaillen i deres farefulde Hverv, skulle derved have deres Alderdom i det mindste sikret — jeg tror ikke det var for meget forlangt — og det ikke igennem Kommunerne men fra Staten. Det var det første Udsnit af mit Lovforslag om Alderdomsforsørgelse. — Det andet gælder den Maade, hvorpaa de Penge udbetales til Kommunerne, som det i Kraft af Alderdomsforsørgelsesloven er fastslaaet, skulde tilkomme dem. Den højtærede Minister læste op for os af Loven for, at Hovedpointen i denne

Lov er, at de skulle have indtil en Million Kroner, men ikke udover Halvdelen af, hvad der bruges i hver Kommune. Det første, at de skulle have en Million, synes jeg, man nemt maatte kunne komme udover. Nu er det saaledes, at, efterat Kommunerne have bedømt de forskellige Andragender og bevilget, hvad de ville give, indsende de deres Regnskaber, og saa saa de bevilget forholdsvis saa meget, der kan tilkomme dem, og den højtærede Minister oplyste for lidt siden, at der forrige Aar var, hvis jeg forstod ret, udbetalt 39—40 pCt. Det er altsaa det, de kunne saa, men det har virkelig været en stem Kamp for Kommunerne at faa det; thi Ministeren sagde ganske vist, at nu vilde der blive anvist, hvad de havde brugt i Fjor; men saa vidt jeg ved, fik de i det foregaaende Finansaar først i December, hvad de havde brugt i det foregaaende Aar. I det mindste er det en almindelig Klage rundt omkring i alle Kommunerne, at de maa begynde med at udbetale Understøttelser allerede i Januar; men den endelige Opgørelse falder saa sent, at Anvisningen først kommer næste Mars December, og i alt Fald er der mangfoldige Kommuner, som ere nødte til at gøre Banklaan for at udrede de Penge, som de skulle bruge, og som det er deres Ret at faa. Og det er saa meget uheldigere, som der er mange Kommuner, navnlig de, der staa velvilligt over for Sagen, og give flest Penge ud, der først maa lægge Penge ud, ikke alene for sig selv, men ogsaa for Nabokommunerne, saa at de maa staa i meget betydelige Forstud, som koste mindst 6 pCt. i Rente — ringere saa Kommunerne jo intet Laan — og det synes de — og jeg tillader mig at dele deres Opfattelse — er højt ubilligt. Naar det een Gang er vedtaget, at Pengene skulle bruges, og de i det mindste foreløbig ligge i Finanskasjen, synes det rimeligere, at de laa hos Kommunerne og sparede dem deres 6 pCt., end at de ligge i Finanshovedkasjen eller Nationalbanken til 1 pCt. Det vilde lette Kommunerne betydeligt, og jeg kan ikke se, at der er det allermindeste i Vejen for det. Naar de havde dem, tror jeg ogsaa, de vilde være lidt fløttre til at give Alderdomsunderstøttelse, og det var ikke til Skade. Mener man, at de saa ikke vilde give fuldt ud, hvad de skulde, er det let at kontrollere bag efter; de skulle give lige saa meget, som de saa af Statskasjen, og have de ikke gjort det, vil det altsaa kunne komme paa Afregningen det følgende Aar, og om saa en Kommune skulde blive forfordelt med en 10—20—30 Kr., var Ulykken ikke saa stor; men det vilde være af stor Betydning for alle Kommuner, om de fik Pengene forud